

Orožnik pregleda še jedenkrat notranje dele tujčeve obleke in ko preišče in pretiple telovnik, zapazi, da na znotrajni strani visi od šiva konec niti; vidi se, da je na tem mestu podoleka le prav površno in v naglici prišita. Ko prime potem orožnik telovnik z obema rokama, sliši se natanko šumeti papir, ki je zašit v obleki in ko potem še potegne in iztrga nit iz šiva, prikaže se na naše neizrečeno veselje in začudenje vseh osem bankovcev.

„Hvala Bogu nebeškemu“, vzdihnejo globoko oče, ter videti jim je, kot da bi se jim odvalil težak kamen od srca.

Ko se še stariša globoko zahvaljujeta orožniku za njegovo naporno, vstrajno delo in pomoč, mora se hudodelnik pripraviti na pot in vklenjenega odvede orožnik v preiskovalni zapor.

Naša škoda je bila seveda popolnoma povrnjena, a to pa le vsled previdnosti človekoljubnega in vrlega orožnika. Da pa sem našel culo v jami in da se je prijel tam tat z denarjem vred, to pa se je dandanes zahvaliti jedino le — moji podobici v smreki — kar mi bodeš pritrdil dragi bralec sam.

Cirilček naš.

Cirilček naš bi zgrizel rad,
Kar v rokico vlovi,
A siromaček je premlad
In v ustih zoba ni.

Dobil je konja iz lesa,
Za rep mu je piščal;
Cirilček, ki je ne pozna,
Je glavo v usta djal.

Oblizal je žival tako,
Da nima ujjde več,
A deček naš je sam zato
Po celem licu rdeč.

In mati, zagledavši ga,
Kričé: „Krvav! Krvav!“
Cirilček se jim nasmehlja,
Pobarvan je — a zdrav!

L. Černej.

